

Immaterieel Cultureel Erfgoed (ICE) & DIVERSITEIT

Carnaval en de Zinneke parade. Frietjes, kebab of sushi halen. Kerstmis vieren en Chinees Nieuwjaar. Wekelijkse of jaarmarkten. Halloween misschien? En een windmolen bij het dorp draaiende houden, traditioneel of net zo hip leerlooien en tassen maken, of hekkenwerk smeden in de 19de eeuwse stadsgordel. Folk in Dranouter, de wereld klinkend op Couleur café en de onvergetelijke operavoorstelling. Het West-Vlaams van Flip Kowlier. De vlooiemarkt op het Vossenplein of de slaaplidjes die we nooit meer vergeten, ... De superdiverse wereld om ons heen lijkt jaar in jaar uit wel een bonte stoet wemelend en broeiend van culturele praktijken en tradities die ritme, kleur en zin geven aan ons doen en laten. Dagelijks, of net heel on-alledaags.

Het vieren en vrijwaren van culturele diversiteit in de wereld was begin deze eeuw ook net één van de drijfveren voor het realiseren van de UNESCO-Conventie voor het borgen van immaterieel cultureel erfgoed (2003) als internationaal beleidsinstrument. In Vlaanderen wordt de voorbije jaren in het zog van die 2003 Conventie ook actief rond immaterieel erfgoed gewerkt:

er werd een Vlaamse beleid opgezet en tal van organisaties zijn met en rond immaterieel erfgoed aan de slag in het veld. Met reuzenverenigingen, bloemencorso's, witlooftelers, de vinkenbond, beiaardiers enzovoort. Een hartverwarmende veelheid van mensen, groepen, verenigingen en netwerken die zich met hart en ziel toewijden aan hun immaterieel erfgoed van Aalter tot Zelzate, van Antwerpen tot Hasselt.

Maar toch. Heel vaak blijft het immaterieel erfgoed dat in beeld stapt/komt, nog beperkt tot een set van oude vertrouwde volksculturele tradities die zich makkelijker met erfgoed verbinden: plattelandstradities, sociale evenementen zoals stoeten en processies, oude ambachten, enz.

Het beeld dat zo van immaterieel erfgoed gaandeweg groeit in Vlaanderen, biedt dan echter lang geen spiegel van de levendige (super)diversiteit aan culturele tradities en praktijken in onze samenleving: van oud en jong, van hier en ginder, van de stad en de randstad, en alle hybride en meervoudige mengvormen die erbij zijn gaan horen.

Het ICE-beleid dreigt daarmee dus ook een beetje zijn eigen doel tegen te spreken of voorbij te schieten. Maar wat niet vanzelf komt, kan je natuurlijk ook een handje helpen in erfgoedwerk. Net daarvoor toch zijn er her en der erfgoedmakelaars in Vlaanderen, niet?

Tapis plein neemt als trekker van het Vlaamse ICE-beleid voor de erfgoedsector en als expertisecentrum beziend voor en door erfgoedparticipatie, dan ook initiatief om het thema ICE en diversiteit met gerichte acties aan te jagen en te ontwikkelen in Vlaanderen. Zoals steeds kiezen we daarbij voor een diverse set van initiatieven: van theorie en reflectie, over sensibilisering en publieke actie, tot experimentele proeftuinen en praktijken met tal van partners. Sinds 2015 zet bovendien ook het ICE-trekkersnetwerk ook mee de schouders onder de gezamenlijke doelstelling om een diversifiëring en actualisering van de werking en het beeld van ICE te realiseren.

